

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. v právnej veci žalobcu: **V., s.r.o.**, proti žalovanému: **Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát práce Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave**, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0574/99/08 zo dňa 16. septembra 2008, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 7 S 87/2008-39 zo dňa 8. apríla 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 7 S 87/2008-39 zo dňa 8. apríla 2009 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie Ústredného inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave č. SK/0574/99/08 zo dňa 16. septembra 2008 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v Košiciach pre Košický kraj č. P/0117/08/08 zo dňa 23. mája 2008 v časti výroku o výške uloženej sankcie **z m e ň u j e** tak, že účastníkovi konania V., s.r.o., ukladá podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov pokutu vo výške 660 €.

Vo výroku o vine pre porušenie povinnosti podľa § 11, § 13 a § 14 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v Košiciach pre Košický kraj č. P/0117/08/08 zo dňa 23. mája 2008 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. SK/0574/99/08 zo dňa 16. septembra 2008, ktorým žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v Košiciach pre Košický kraj č. P/0117/08/08 zo dňa 23. mája 2008, ktorým bola žalobcovi podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“) uložená pokuta vo výške 40 000 Sk za porušenie § 11, § 13 a § 14 ods. 1 zákona. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného mal za to, že v správnom konaní bolo dostatočným spôsobom preukázané, že žalobca (ako kontrolovaný subjekt) porušil ustanovenia § 11, § 13 a § 14 zákona. Podľa názoru krajského súdu výrok rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu je možné považovať za dostatočne určitý a pokiaľ ide o výšku uloženej pokuty, správny orgán ju náležite odôvodnil.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, pričom navrhoval napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, resp. alternatívne napadnutý rozsudok zmeniť a v plnom rozsahu vyhovieť žalobnému návrhu a zároveň zaviazat' žalovaného na náhradu trov konania. Napadnutý rozsudok považoval žalobca za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov. Krajský súd sa totiž vôbec nevysporiadal s argumentom žalobcu, že je jeho právom zvoliť si formu poskytovania informácie (t.j. písomne alebo ústne), keďže záväzný spôsob poskytovania informácie pre žalobcu nevyplýval zo žiadneho zákonného ustanovenia. Vzhľadom na to, že administratívny postih bol žalobcovi uložený za skutok, ktorý pozostával z dvoch častí, t.j. neinformovanie o konečnej cene výrobkov a neinformovanie o povahe výrobkov, je potrebné zdôrazniť, že porušenie, resp. neporušenie druhej časti skutku muselo mať nevyhnutne vplyv aj na výšku uloženej sankcie. Žalobca tiež nesúhlasil s názorom súdu prvého stupňa, že skutok, pre ktorý sa žalobcovi uložila pokuta, bol náležite individualizovaný. Predmetom administratívneho konania bolo uloženie správnej sankcie, ktorá mala represívny charakter, a skutok musí byť náležite konkretizovaný tak, aby nebol zamenený s iným skutkom. Pokiaľ išlo o tvrdené porušenie povinnosti žalobcu informovať spotrebiteľa o konečnej cene predávaného tovaru, na svoju obranu žalobca uviedol, že každý tovar bol zreteľne označený. Názor krajského súdu, že správny orgán náležite odôvodnil výšku uloženej pokuty, nepovažoval žalobca za správny. Podľa neho správny orgán výšku pokuty náležite neodôvodnil, a to najmä s ohľadom na doterajšiu rozhodovaciu prax žalovaného správneho orgánu, keď za oveľa väčšie

porušenie zákona uložil tento správny orgán menšie pokuty. Na podporu svojho tvrdenia žalobca predložil súdu niektoré rozhodnutia žalovaného.

K odvolaniu žalobcu sa podaním zo dňa 26. mája 2009 vyjadril žalovaný, pričom uviedol, že tvrdenie žalobcu, že mu bol uložený administratívny postih za skutok, ktorý pozostával z dvoch častí (t.j. že žalobca neinformoval o konečnej cene výrobkov a o povahe výrobkov), nie je pravdivé. Podľa žalovaného vykonanou kontrolou bolo spoľahlivo preukázané porušenie povinnosti § 11, § 13 a § 14 ods. 1 zákona. Žalobca nevyvrátil to, že vykonanou kontrolou bolo u 50-tich druhov výrobkov v celkovej hodnote 196 188 Sk zistené porušenie povinnosti informovať spotrebiteľa o vlastnostiach a spôsobe údržby a o nebezpečenstve, ktoré vyplýva z nesprávnej údržby výrobku a porušenie povinnosti poskytnúť informácie uvedené v § 11 v štátnom jazyku, a taktiež u 11-tich druhov výrobkov nebol spotrebiteľ informovaný o konečnej jednotkovej cene. Žalovaný sa nestotožnil s vyjadrením žalobcu, že skutok nebol náležite konkretizovaný a odôvodnený. Žalovaný má za to, že každé vydané rozhodnutie prvostupňového ako aj druhostupňového správneho orgánu spĺňa všetky náležitosti ustanovené v § 47 Správneho poriadku. Výrok žalovaného správneho orgánu je presný, stručný a jasne z neho vyplýva, akého porušenia zákonných ustanovení sa žalobca dopustil. K námietkam žalobcu ohľadne výšky pokuty žalovaný uviedol, že každé vydané rozhodnutie je síce založené na jednotnom postupe rozhodovania, ale každé rozhodnutie je výlučne individuálne a závisí od charakteru protiprávneho konania, závažnosti porušenia povinnosti, spôsobu a následkov protiprávneho konania. Nie je možné vzájomne porovnávať rozhodnutia, v ktorých boli účastníci postihovaní za právne odlišné ustanovenia zákona. podľa žalovaného pokuta a jej výška boli dostatočne odôvodnené v prvostupňovom ako aj v druhostupňovom správnom rozhodnutí, zdôvodnené pre každú zákonom stanovenú povinnosť predávajúceho. Výška pokuty je pritom adekvátne k miere porušenia povinnosti žalobcu. Záverom žalovaný uviedol, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané na základe spoľahlivo a presne zisteného skutkového stavu vecí, v súlade s platnými právnymi predpismi, čo potvrdil aj krajský súd, a preto žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil a žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta a § 250ja ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu je potrebné čiastočne vyhovieť. Rozhodol na odvolacom pojednávaní dňa 24. februára 2010 rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil.

Z predloženého administratívneho spisu Najvyšší súd zistil, že dňa 30.01.2008 inšpektori Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj vykonali kontrolu v prevádzkovej jednotke Domáce potreby – porcelán. Kontrolou boli zistené porušenia povinností vyplývajúce pre predávajúceho zo zákona, pričom o kontrolných zisteniach bol na mieste spísaný inšpekčný záznam. Následne prvostupňový správny orgán, Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj, vydal rozhodnutie č. P/0117/08/08 zo dňa 23. mája 2008, ktorým podľa § 24 ods. 1 zákona uložil žalobcovi pokutu vo výške 40 000 Sk za porušenie povinnosti predávajúceho podľa zákona, a to konkrétne:

- § 11 – pri predaji informovať spotrebiteľa o vlastnostiach predávaného výroku, o spôsobe jeho údržby a § 13 – uvádzať písomne poskytnuté informácie uvedené v § 11 v štátnom jazyku, nakoľko v čase kontroly sa v kontrolovanej prevádzkarni nachádzalo v ponuke na predaj 50 druhov výrobkov v celkovej hodnote 196 188,- Sk, u ktorých nebol spotrebiteľ informovaný o vlastnostiach, o spôsobe údržby, prípadne, ktoré boli opatrené písomne poskytnutými informáciami o spôsobe (účele) použitia, údržby a o nebezpečenstve vyplývajúcom z nesprávnej údržby len v cudzom, nie v štátnom jazyku;
- § 14 ods. 1 zákona – informovať spotrebiteľa o konečnej cene predávaného výrobku, nakoľko v čase kontroly sa v kontrolovanej prevádzkarni v ponuke na predaj nachádzalo 11 druhov výrobkov bez informácie o konečnej jednotkovej cene v zmysle nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 387/2007 Z. z. o označovaní výrobkov cenami.

Názvy jednotlivých výrobkov, u ktorých bolo zistené porušenie zákona, ako aj ich cena, sú uvedené v odôvodnení rozhodnutia.

Pri určení výšky pokuty správny orgán prihliadol na charakter protiprávneho konania, na závažnosť porušenia povinnosti, spôsob a následky porušenia povinnosti, pričom zohľadnil celkový počet druhov výrobkov a ich cenu, ako aj možný negatívny dopad zistených nedostatkov na majetok spotrebiteľa. Vzhľadom na to, že v zmysle § 24 ods. 1 zákona môže orgán dozoru uložiť pokutu do výšky 2 000 000 Sk, prvostupňový správny orgán konštatoval, že žalobcovi bola uložená pokuta na dolnej hranici zákonom stanovenej sadzby. Na základe odvolania žalobcu žalovaný správny orgán rozhodnutie prvostupňového orgánu potvrdil.

Podľa § 11 ods. 1 zákona predávajúci je povinný pri predaji informovať spotrebiteľa o vlastnostiach predávaného výrobku alebo charaktere poskytovanej služby, o spôsobe použitia a údržby výrobku a o nebezpečenstve, ktoré vyplýva z jeho nesprávneho použitia alebo údržby, o podmienkach uchovávaní a skladovania, ako aj o riziku súvisiacom s poskytovanou službou. Ak je to potrebné s ohľadom na povahu výrobku, spôsob a dobu jeho používania, je predávajúci povinný

zabezpečiť, aby tieto informácie zrozumiteľne obsahoval aj priložený písomný návod.

Podľa § 13 zákona ak sa informácie uvedené v § 11 a 12 poskytujú písomne, musia byť v štátnom jazyku. Možnosť súbežného používania iných označení, najmä grafických symbolov a piktogramov, ako aj iných jazykov, nie je týmto dotknutá. Fyzikálne a technické veličiny musia byť vyjadrené v zákonných meracích jednotkách.

Podľa § 14 ods. 1 zákona predávajúci je povinný informovať spotrebiteľa o konečnej cene predávaného výrobku alebo poskytovanej služby a zreteľne označiť výrobok alebo službu cenou alebo informáciu o cene inak vhodne sprístupniť.

Podľa § 2 písm. a) a b) nariadenia vlády č. 387/2007 Z. z. o označovaní výrobkov cenami na účely tohto nariadenia vlády sa rozumie

a) predajnou cenou konečná cena vrátane dane z pridanej hodnoty a ostatných daní za jednotku výrobku alebo za určené množstvo výrobku,

b) jednotkovou cenou konečná cena vrátane dane z pridanej hodnoty a ostatných daní za kilogram, liter, meter, meter štvorcový, meter kubický výrobku alebo inú jednotku množstva, ktorá sa často a bežne používa pri predaji konkrétneho výrobku.

Podľa § 3 citovaného nariadenia vlády Predávajúci je povinný označiť výrobok predajnou cenou a jednotkovou cenou. Jednotková cena nemusí byť vyznačená, ak je zhodná s predajnou cenou.

Podľa § 24 ods. 1 a 5 zákona za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom alebo právnymi aktmi Európskych spoločenstiev v oblasti ochrany spotrebiteľa uloží orgán dozoru výrobcovi, predávajúcemu, dovozcovi alebo dodávateľovi alebo osobe uvedenej v § 26 pokutu do 2 000 000 Sk; za opakované porušenie povinnosti počas 12 mesiacov uloží pokutu do 5 000 000 Sk. Pri určení výšky pokuty sa prihliada najmä na charakter protiprávneho konania, závažnosť porušenia povinnosti, spôsob a následky porušenia povinnosti.

Pokiaľ ide o porušenie povinnosti predávajúceho informovať o povahe predávaných výrobkov (§ 11 zákona) a povinnosti poskytnúť tieto informácie v štátnom jazyku v prípade, ak sa poskytujú písomne (§ 13 zákona), žalobca nenamietal rozpor v skutkových zisteniach.

Sporným je právne posúdenie skutku, keďže žalobca tvrdí, že je jeho právom zvoliť si formu poskytovania informácie (t.j. písomne alebo ústne), keďže záväzný

spôsob poskytovania informácie pre žalobcu nevyplýval zo žiadneho zákonného ustanovenia. Od posúdenia tejto otázky sa odvíja porušenie, resp. neporušenie § 11 zákona. Vzhľadom na zákonnú úpravu, obsiahnutú v ustanovení § 11 ods. 1 veta druhá zákona, podľa ktorej „Ak je to potrebné s ohľadom na povahu výrobku, spôsob a dobu jeho používania, je predávajúci povinný zabezpečiť, aby tieto informácie zrozumiteľne obsahoval aj priložený písomný návod.“ a v tejto súvislosti prihliadajúc na charakter kontrolovaných výrobkov (nože a iné kuchynské potreby), pri ktorých je potrebné venovať zvýšenú pozornosť ochrane a bezpečnosti spotrebiteľa, Najvyšší súd SR vyslovuje záver, že v danom prípade bolo potrebné o povahe predávaných výrobkov informovať aj písomne.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že skutok nebol vo výroku rozhodnutia náležite individualizovaný, najvyšší súd uvádza, že výrok prvostupňového rozhodnutia obsahoval miesto a čas porušenia zákonných povinností, uvedenie konkrétnych ustanovení zákona, ktoré žalobca porušil a vymedzenie výrobkov, u ktorých boli zistené porušenia zákona, čo do celkového počtu ich druhov a ich celkovej hodnoty uvedenej v slovenských korunách. Takéto vymedzenie skutku možno považovať za dostatočne konkrétne, vylučujúce možnosť zámeny prejednávaneho skutku s iným skutkom. Skutočnosť, že označenie kontrolovaných výrobkov ich konkrétnym názvom a cenou, prípadne iným individualizovaným opisom, je obsahom odôvodnenia rozhodnutia, ale nie je obsiahnuté vo výroku rozhodnutia, nemusí automaticky spôsobiť nezákonnosť tohto rozhodnutia.

V odvolaní žalobca taktiež nesúhlasil so záverom, že svojím konaním porušil povinnosť informovať spotrebiteľa o konečnej cene predávaného tovaru, pričom tvrdil, že každý tovar bol zreteľne označený. Toto svoje tvrdenie však nepodložil žiadnym argumentom, či bližším vysvetlením. Zo skutkového vymedzenia obsiahnutého vo výroku prvostupňového rozhodnutia vyplýva, že žalobca porušil spomínanú povinnosť v tom, že v ponuke na predaj sa nachádzalo 11 druhov výrobkov bez informácie o konečnej jednotkovej cene v zmysle nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 387/2007 Z. z. o označovaní výrobkov cenami. Porušenie povinnosti teda nespočívalo v tom, žeby predávané balenie určitých výrobkov nebolo označené cenou, ale že spolu s predajnou cenou nebol predávaný tovar súčasne označený aj jednotkovou cenou v zmysle citovaného nariadenia vlády. Nakoľko žalobca toto porušenie povinnosti nevyvrátil žiadnym dôveryhodným dôkazom, ale len konštatoval, že každý tovar bol označený, Najvyšší súd SR to nepovažuje za relevantný dôvod spochybňujúci porušenie povinnosti tvrdené správnym orgánom.

Pokiaľ ide o výšku uloženej pokuty, Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje námietky žalobcu uvedené v odvolaní, ako aj v podanej žalobe,

za odôvodnené. Žalobca namietal rozpor medzi rozhodovacou praxou žalovaného správneho orgánu v iných obdobných prípadoch, keď správny orgán v porovnaní s prejednávanou vecou žalobcu uložil pokuty v menšej sume. Žalovaný správny orgán na túto námietku žalobcu uviedol, že každé rozhodnutie je síce založené na jednotnom postupe rozhodovania, ale zároveň je výlučne individuálne, pričom nie je možné vzájomne porovnávať rozhodnutia, v ktorých boli účastníci postihovaní za právne odlišné ustanovenia zákona. Najvyšší súd k tomu uvádza, že nie všetky rozhodnutia, na ktoré poukázal žalobca, aby podporil svoje tvrdenie, možno považovať za porovnateľné z hľadiska porušenia povinností predávajúceho. Napriek tomu však je zrejmé, že správny orgán v danej veci nepostupoval v duchu zásady „rozhodovať v obdobných prípadoch obdobným spôsobom“. Z rozhodovacej praxe správneho orgánu vyplýva záver, že správny orgán síce dbá na dôsledné zistenie porušenia zákona a ich následné potrestanie v podobe uložených sankcií, avšak tieto sankcie sú miernejšie ako v prípade sankcie uloženej žalobcovi. Tento záver platí, pokiaľ ide o uloženie sankcie za porušenie rovnakej zákonnej povinnosti ako je to v prejednanom prípade, ale aj pokiaľ ide o sankcie za porušenie iných zákonných ustanovení. Závažnosť porušenia zákona v iných prípadoch, ktoré nie sú skutkovo zhodné s prejednaným prípadom, sa nejaví ako závažnosť o toľko menšej intenzity, o koľko nižšie sankcie boli za tieto porušenia uložené. Toto kritérium je pritom potrebné zohľadniť v súvislosti s dopadom porušenia zákona na spotrebiteľa, keďže ochranu spotrebiteľa možno považovať za základný účel a cieľ zákona, k porušeniu ktorého došlo. V tejto súvislosti z napadnutého rozhodnutia nevyplýva, žeby ohrozenie práv spotrebiteľa bolo takej intenzity, ktorá by odôvodňovala uloženie prísnejšej sankcie ako v iných prípadoch, o ktorých rozhodoval správny orgán.

Najvyšší súd preto pristúpil k aplikácii ustanovenia § 250j ods. 5 O.s.p., ktoré upravuje možnosť súdu rozhodnúť vo veci samej a nahradiť tak rozhodnutie správneho orgánu. Ako to vyplýva z vyššie uvedeného, s využitím princípu plnej jurisdikcie Najvyšší súd zasiahol len do časti výroku rozhodnutia správneho orgánu týkajúcej sa uloženia sankcie za porušenie zákona, nakoľko sankciu uloženú správnym orgánom považuje za neprimerane prísnu s hľadiska inej rozhodovacej praxe správneho orgánu.

Najvyšší súd preto sankciu uloženú žalobcovi v správnom konaní vo výške 40 000 Sk (čo by v dôsledku prechodu zo slovenskej meny na euro ku dňu 1. januára 2009 predstavovalo sumu 1 327,76 €) znížil na sumu 660 €.

Vzhľadom na vyššie uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 7 S 87/2008-39 zo dňa 8. apríla 2009

podľa § 220 O.s.p. zmenil tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods.1 v spojení § 250k ods.1 O.s.p. tak že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, pretože odvolací súd vyhovel len jednej z viacerých námietok uvedených v odvolaní, pričom je potrebné poukázať na to, že žalobca sa domáhal zrušenia rozhodnutia správneho orgánu, ale najvyšší súd dospel k záveru, že na takýto postup nebol dôvod a napadnuté rozhodnutie zmenil len do tej miery, že zmiernil sankciu, ktorú správny orgán uložil žalobcovi.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 24. februára 2010

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia
Nikoleta Adamovičová